

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3066/2023
20.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Петровић адвокат из ..., против туженог ЈП "Комуналац" Бујановац, кога заступа Миодраг Крстић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1486/2023 од 20.04.2023. године, на седници одржаној 20.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебним ревизијама странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1486/2023 од 20.04.2023. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије странака изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1486/2023 од 20.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 252/2022 од 22.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени, за период од јануара 2019. до априла 2019. године, исплати разлику између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом, и да му уплати доприносе за обавезно социјално осигурање. Ставовима другим и трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени за период од маја 2016. до априла 2019. године исплати разлику на име мање исплаћене накнаде трошкова за топли оброк од 87.698,99 динара и на име регреса за коришћење годишњег одмора од 115.538,40 динара, све у појединачно наведеним новчаним износима са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка од 73.326,00 динара са законском затезном каматом на износ од 60.000,00 динара од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1486/2023 од 20.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 252/2022 од 22.12.2022. године у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и обавезан тужени да тужиоцу за период од јануара 2019. до априла 2019.

године исплати 39.362,34 динара на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом на сваки појединачни износ почев од означених датума до исплате и да у корист тужиоца на досуђене износе изврши уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка од 90.448,98 динара, док је ставом петим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, у делу којим је одбијена његова жалба, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија), због погрешне примене материјалног права. Тужени је, такође, благовремено изјавио ревизију с позивом на члан 404. ЗПП побијајући одлуку о трошковима поступка.

Према одредби члана 404. ЗПП (став први), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за исплату неисплаћеног дела зараде до минималне зараде и одбијен тужбени захтев за потраживање накнаде трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора са каматом за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године. О праву тужиоца на исплату накнаде трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним ставом у погледу примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14). Због наведеног, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, као нити потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

По оцени Врховног суда нису испуњени ни услови за одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против одлуке о трошковима поступка, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наиме, одлука о трошковима парничног поступка, којом је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка, донета је применом одредаба члана 153. и 154. ЗПП и не изискује потребу да се примени институт уједначавања судске праксе по питању трошкова поступка о којима суд одлучује по правилима садржаним у Закону о парничном поступку у свакој конкретној парници.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизија применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца, као ни ревизија туженог изјављена против одлуке о трошковима поступка, нису дозвољене.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу очигледно је нижа од вредности меродавне за дозвољеност ревизије, предвиђене наведеном законском одредбом, због чега је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

У конкретном случају ревизија туженог је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**